

ESTIMAR UNA PERSONA O UNES PERSONES D'UNA MANERA HABITUAL: RELACIÓ DE BONS COMPANYS, AMISTAT, RELACIÓ DE PARELLA, PARES-FILLS...

Pregària inicial

Un amic fidel és un refugi segur: qui el troba, ha trobat un tresor. Un amic fidel no es compra a cap preu, és inestimable el seu valor. Un amic fidel és un remei que retorna la vida, el trobaran els qui estimen Déu. (Jesús, fill de Sira 6, 14-16)

1. INTRODUCCIÓ

Hi ha un seguit de **relacions més o menys permanents** entre les persones, que a l'hora de viure-les, la millor manera és fer-ho **amb amor autèntic** tal com l'hem anat explicant. Aquestes relacions, quan les vivim amb aquest

amor, són molt més fàcils, ens hi trobem millor, es poden resoldre millor els problemes i ajuden a créixer com a persones.

Dins d'aquestes relacions permanents, crec que va bé distingir-ne **dues classes**.

Hi ha relacions, que podríem anomenar **vitals**, que en les persones que les viuen, tenen influència directa en la seva vida de cada dia. Tenen influència en el fet de viure en un lloc o un altre, en l'economia d'aquestes persones, en les coses que tenen, etc. Per exemple, són relacions **vitals** la relació de parella, la relació entre pares i fills, entre germans, entre els sogres i el gendre o la jove... De tal manera que fins i tot les lleis hi tenen coses a dir, per evitar que si es viuen malament, hi hagi persones que en surtin perjudicades. Per exemple, en aquestes relacions les lleis miren de regular els testaments, evitar els mals tractes, evitar que la persona que té diners abandoni les altres, etc.

En canvi, hi ha unes altres relacions que podríem anomenar «**lliures**», que no tenen una influència tan directa en la vida de cada dia de les persones que les viuen. Per exemple: l'amistat, la relació de companys, la de «coneguts», la de «saludats»...

2. SOBRE LES RELACIONS «VITALS»

En aquestes relacions hi trobem, en general, uns quants aspectes que, almenys, cal intentar d'enfocar i de resoldre bé.

Per començar, les persones que viuen amb una relació «vital» solen estar juntes durant una part important del seu temps, d'una manera més o menys sistemàtica. Això fa que fàcilment hi puguin sortir problemes de tracte, a causa de la manera de ser d'aquestes persones, de les seves reaccions, etc. I hi pot haver problemes petits, que si es repeteixen, sovint arriben a amoïnar molt.

D'altra banda, les persones que viuen aquestes relacions desitgen viure des del que elles són, o satisfer els seus desigs, gustos, etc., de diferents caires. També es deixen portar més o menys per les seves reaccions, etc. I això de vegades és difícil de lligar. Però, a més, en aquestes relacions hi ha un seguit de feines que potser ningú no té unes ganes especials de fer, però que s'han de fer per poder viure la vida de cada dia. Per exemple, fer el menjar, fer els llits, comprar, netejar, guanyar diners, etc. I cal veure com aquestes feines es distribueixen entre les persones que viuen aquestes relacions.

En les relacions vitals també hi ha **aspectes** que hi són **sense que** les persones que els viuen **els hagin buscat**. Per exemple, si tinc relació de parella amb una persona, això fa que em trobi amb els seus pares, que són com són, amb les seves limitacions i altres aspectes que poden cre-

ar problemes. Els fills es troben amb uns pares que són com són, els pares es troben amb uns fills que són com són, i un germà es troba amb uns altres germans que són com són... Fins i tot em puc trobar amb aspectes de la parella que no havien aparegut en la convivència que havíem tingut abans de viure junts.

Tot això fa que sigui molt important plantejar aquestes relacions amb **amor de debò**: viure-les amb afecte, donant valor a les persones en elles mateixes, és a dir, no tractant-les com coses, com màquines, com coses que destorben, desitjant que visquin des del que elles són, des de les seves il·lusions, necessitats, etc., i estant disposat a ajudar-les en aquests aspectes. I també acollint l'afecte que ens tenen. Però a més d'això, l'amor em portarà a preocupar-me pels altres, i particularment, pels inconvenients que passen per haver de fer aquelles feines que, en principi, ningú no té unes ganes especials de fer, i ajudar-les en aquestes feines de tal manera que repartim els inconvenients, i entre tots ho fem tot.

Parlant de les **relacions de parella**, es poden plantejar o començar de moltes maneres: per tenir algú que m'ajuda o em complementa, o pel gust que em dona estar amb l'altra persona i les expressions que ens fem, o per simpatia, o des d'un enamorament, que fa que no pugui estar gaire temps sense l'altra persona...

En tots els casos, cal **mirar les actituds** amb les quals ho vivim. Si les dues persones són egoistes, la parella té

tant de futur com una bossa de gormanderies, de «xutxes», a la porta d'un col·legi; i això, encara que els dos tinguin els mateixos gustos, les mateixes aficions, etc. I si un dels dos és egoista i l'altre estima, aquest es trobarà amb problemes sense fi.

Això pot estar provocat o reforçat pel fet que els que s'uneixen per formar una parella hagin viscut, a casa seva, fins ara, una vida en la qual els han donat i fet tot el que han volgut, i ara desitgen que la parella faci el mateix amb ells. O pot estar provocat o reforçat també perquè viuen en el que jo anomeno actitud de «consumisme», és a dir, quan ho fan tot per sentir-se satisfets, i viuen la relació de parella també d'aquesta manera. Això és la manera més directa per a estar insatisfet i, d'altra banda, si tinc una relació per sentir-me satisfet, aquesta relació «desapareix», com quan consumeixo un tros de pa: arriba un moment en el qual la relació ja no em dona aquell gust i satisfacció que em donava, i em deixa fred.

El millor és mirar que entre els dos **vagi creixent** un autèntic **amor de parella** i no solament abans de casar-se, sinó tota la vida. Com deia el P. Josep M. Fondevila, jesuïta, el casament no es fa a l'església, sinó durant tota la vida. Penso que l'amor de parella té com dos aspectes.

Un aspecte és que **m'importin profundament la parella i totes les seves coses**: les seves qualitats, les seves il·lusions, les seves necessitats, la seva manera de ser, els seus problemes, els inconvenients que passa per haver

de fer aquelles feines que, en principi, ningú no té unes ganes especials de fer... Llavors, si em demana ajuda per a una cosa que puc fer, em sortirà d'una manera natural ajudar-la, i encara hi trobaré gust.

Llavors, en una parella madura no ens trobem amb aquella manera de fer segons la qual cadascú ha de defensar les seves coses –allò que diuen, que «si un estira, que l'altre arronsi»–. Sinó que **tots dos defensen les coses de tots dos**; tots dos procuren que tots dos puguin viure i resoldre les seves coses. I si un dia un dels dos no pot fer el que li faria il·lusió i l'altre, sí, l'altre procura que ho pugui fer un altre dia, i el primer està content veient com l'altre frueix d'allò que li fa il·lusió.

L'altre aspecte és tenir una relació amb la meva parella amb un afecte des del qual es pot dir que sento i visc que **la meva persona i la seva estan unides**. Això ens portarà a estar junts tant com puguem i a expressar aquest afecte de diverses maneres, amb paraules i corporalment.

El que no està bé és que aquest afecte em porti a «enganxar» o «remolcar» la meva parella, fent-li fer coses sense el seu consentiment, o, encara pitjor, fent-li fer coses que ella no desitja. I penso que no és escaient dir que posseeixo la meva parella; això pot portar a estar-hi massa a sobre, dominar-la, controlar-la, controlar-li les relacions, etc. En una parella ben viscuda, els dos s'han de **sentir lliures**: lliures amb la llibertat de debò, que és la que ve d'estimar, Ara, des d'aquesta llibertat, d'una manera natural, cadascú farà moltes coses per a l'altre.

I el que està totalment fora de lloc és que un domini l'altre, per la força o per l'astúcia; riure's de l'altre, fer com si no hi fos... o que un visqui la relació de parella en el sentit positiu que hem dit, i l'altre, no.

3. SOBRE LES RELACIONS «LLIURES»

L'amistat, la relació de companys, la de «coneguts», la de «saludats», etc., són unes relacions que ens porten a trobar-nos d'una manera més ocasional.

En el fons d'aquestes relacions penso que hi ha una cosa més profunda, que jo anomeno «**separació de persones**»; amb això vull dir que les plantegem sense voler unir la nostra persona a la persona de l'altre amb qui ens relacionem. És això el que fa que aquestes relacions siguin diferents de la relació de parella, i que, encara que tinguem ganes de veure'ns, si passem temps sense fer-ho, bàsicament no ens sentim malament, no tenim necessitat d'estar junts molt de temps.

Penso que si volem viure bé aquestes relacions, també cal fer-ho **estimant-nos de veritat**, entenent això tal com hem anat dient que s'havia d'entendre això d'estimar. Si les vivim així, seran amistats **autèntiques**, relacions de **bons** companys, de «**bons coneguts**», de «**bons saludats**», etc.; i a l'hora de viure-les, les coses seran molt més fàcils i senzilles.

Jo entenc l'**amistat** en sentit fort. Si una persona és amiga meva, **m'importen profundament ella i totes les seves co-**

ses: les seves qualitats, les seves il·lusions, les seves necessitats, la seva manera de ser, els seus problemes, etc. Llavors, si em demana ajuda per a una cosa que puc fer, em sortirà d'una manera natural ajudar-la, i encara hi trobaré gust.

Llavors, si en la relació amb una persona no hi ha això d'importar-me profundament ella i les seves coses, i que a ella no li importi profundament jo i les meves coses, crec que no és convenient anomenar-ho amistat. Allò que s'anomena «grups d'amics» sovint només són grups de bons companys, i de vegades ni arriben a això. El mateix es pot dir dels amics de Facebook, etc.

Uns altre aspecte de l'amistat és que per viure-la bé és molt important **sentir-s'hi lliure**, certament amb la llibertat autèntica, la que ve d'estimar.

Puc tenir moltes persones amigues, però **cada una** la sento i la tracto **com si fos l'única** persona amiga que tinc.

I no cal trobar-se gaire sovint, per mantenir una amistat, fins i tot poden passar anys sense fer-ho. Però, d'una manera natural, pensaré prou sovint en les persones amigues, de tal manera que habitualment les tindrè presents.

Encara podríem dir més coses sobre l'amistat. Només hi afegeixo que, certament, tindrem persones amigues amb qui podrem parlar de moltes coses, i amb qui podrem comptar perquè ens ajudin, però si falta això, no vol dir que no hi hagi amistat. Si pensem només en això de poder parlar, o que ens ajudin, potser haurem de

mirar si realment el que ens interessa és la persona de l'amic, o només els serveis que ens fa...

Hi ha un seguit de relacions diferents de l'amistat que, si es viuen estimant, amb un afecte més o menys gran, poden estar molt bé.

Així hi ha la relació de **bons companys**, quan ens troben de tu a tu o en grup per sortir, per fer coses junts o divertir-nos junts, etc., o bé amb una relació que, en la línia del que deia Josep Pla, anomeno de «**coneguts**», que quan ens trobem, ens sentim bé i parlem, o bé amb una relació de «**saludats**», que quan ens trobem ens saludem de cor...

Aquestes relacions no són tan profundes com l'amistat tal com l'entenc, però si les vivim estimant-nos bé, poden fer-nos sentir acompanyats, ajudar-nos, etc.

Totes aquestes relacions, tant l'amistat com la de bons companys, etc., es poden **viure bé entre persones de diferents edats**, o entre persones que **no viuen a prop**, al revés del que la gent moltes vegades pensa.

I si es viuen unes actituds clares i, encara millor, si a més es tenen unes idees clares i les persones controlen bé les seves reaccions, en general aquestes relacions **es poden viure bé entre homes i dones i entre nois i noies**. Es poden **viure bé**, fins i tot quan hi ha un compromís en ferm de parella amb una persona o s'és religiós, o capellà, o diaca, mentre aquest compromís es visqui bé, i mentre et surti, d'una manera natural.

Qüestions i reptes

- Com visc les meves relacions «vitals» (de parella, entre pares i fills, entre sogres i gendres o joves, entre germans...?) Hi ha amor de veritat? Aquestes feines que ningú no té unes ganes especials de fer, mirem de fer-les entre tots?
- Tinc amistats, en el sentit profund que hem dit, persones que m'importen profundament, elles i les seves coses? M'hi sento lliure, i miro que elles se sentin lliures amb mi? Tinc persones amb qui puc parlar a fons? En tinc que poden parlar a fons amb mi?
- Com visc aquestes relacions més petites, de ser bons companys, «coneguts», etc.? Miro de crear-hi un ambient alegre i net, sense xafardejar els uns dels altres per darrere? Hi ha persones a qui saludo de cor?

Pregària final

Jesús, vós vau venir a proclamar i a fer cada vegada més present el Regne de Déu, vau venir a fer que tots ens sentim estimats per Déu Pare, per Vós i per l'Esperit Sant en la vida de cada dia, i a ajudar-nos perquè ens estimem entre nosaltres amb aquest amor.

Feu que totes les persones amb qui tenim relacions, des de les més senzilles a les més profundes, se sentin estimades per Vos a través de la manera com les estimem. Amén.